

A SANG I FOC

Lev Trotski

(*Proletari*, número 5, 31 d'agost de 1917)

Versió catalana feta per Alejo Martínez des de: "A sangre y fuego", en 1917. *Escritos en la revolución*, Centro de Investigaciones, Estudios y Publicaciones "León Trotsky", Buenos Aires, 2007, pàgines 167-171.

“Qualsevol persona intel·ligent (o qualsevol ximple) sap que per a salvar Rússia és essencial una lluita sense pietat contra l’anarquia de l’esquerra i la contrarevolució de la dreta”. Aquesta és l’essència del programa d’*Izvestia*, *Dielo Naroda*, *Rabotxaia Gazetta*... El discurs “històric” de Kerenski en la “històrica” Conferència d’Estat, vingué a ésser una variació sobre el mateix tema. “A sang i foc contra l’anarquia de l’esquerra, amb la contrarevolució de la dreta”.

Açò sona molt bé, en qualsevol cas simètric. Però té sentit? Quan parlen de contrarevolució, no tenen al cap certes actituds o accions esporàdiques a l’atzar, sinó interessos de classe particulars, incompatibles amb assegurar i desenvolupar la revolució. Són els grans terratinents i el capital imperialista els que recolzen la contrarevolució. Quines classes estan recolzant l’anarquia?

L’alcalde de Moscou, el Sr. Rudniev, contestà molt clarament. Donà la benvinguda a la Conferència d’Estat en nom de “tota” la població de Moscou (menys aqueixos elements anàrquics que havien organitzat una vaga general de protesta a Moscou). Però qui organitzà la vaga? Els sindicats de Moscou. Contra els desitjos del govern, les autoritats militars de Moscou i la majoria socialista-revolucionària-menxevic en el Soviet de Delegats de Soldats i Obrers de Moscou, els sindicats declararen i realitzaren una vaga general contra l’intent trampós del govern de formar un parlament contrarevolucionari a Moscou. Els sindicats són les més pures, menys adulterades, organitzacions del proletariat, és a dir, d’aqueixa classe que pel seu treball i sense regatejar esforços crea el poder i la riquesa de Moscou. I són aquests sindicats els que unifiquen a la flor de la classe obrera (la força fonamental de l’economia avui en dia); són aquests sindicats a què l’alcalde socialista-revolucionari de Moscou ha anomenat elements anàrquics. I és contra aquests obrers conscients, disciplinats, contra els qui haurà de dirigir-se el foc de la violència del govern.

No veiem el mateix en Petrograd? Els comitès de fàbrica no són organitzacions polítiques. No són creats en reunions petites. La massa d’obers designa aquells que, localment, en la vida de tots els dies, han provat la seua determinació, eficàcia i devoció als interessos obrers. I per descomptat els comitès de fàbrica, com s’ha demostrat una vegada més en l’última conferència, estan constituïts en la seua enorme majoria per bolxevics. Als sindicats de Petrograd el treball pràctic diari, així com el lideratge ideològic, rau totalment en els bolxevics. En la secció obrera del Soviet de Petrograd, els bolxevics

constitueixen una indiscutible majoria. Així que això és el que significa l'“anarquia”. En aqueix punt, Kerenski està d'acord amb Miliukov, Tseretelli està amb els fills de Suvorin, Dan amb el servei de seguretat. D'aquesta manera l'“anarquia” és la representació organitzada del proletariat de Petrograd. I és aquesta organització de classe dels obrers avançats que Kerenski, amb els seus Avksentiev, Bernatski, Prokopovitx, Skoveiev i un altre Saltykov promet, d'ara en avant, enfrontar a sang i foc.

Seria imperdonable, no obstant això, creure els líders de la petita burgesia quan prometen lluitar contra la dreta i l'esquerra amb la mateixa determinació. Això no està succeint i no pot succeir. Tanmateix la seua fortalesa numèrica, la petita burgesia com a classe és econòmicament i política feble. Manca en extrem de coordinació, és econòmicament dependent, políticament inestable. La democràcia petit burgesa no està en posició d'embarcar-se en una lluita simultània amb dues forces tan poderoses com el proletariat revolucionari i la burgesia contrarevolucionària. Tota l'experiència històrica ho prova. Per a una lluita política seriosa, l'actual petita burgesia de les ciutats i del país, no sols necessita un aliat sinó també una direcció. Quan entra en la lluita contra l'“anarquia”, en la persona del proletariat organitzat, la “democràcia” de Kerenski i Tseretelli, no importa allò que hagen dit, inexorablement cau sota la direcció de la burgesia imperialista. Per això els atacs a la dreta es queden en l'etapa de planificació, i són reemplaçats per reverències humils a la dreta.

El govern provisional ha clausurat *Pravda* i aproximadament altres deu periòdics bolxevics que eren els òrgans guia del proletariat avançat. L'atac d'Avksentiev a la dreta fou el tancament de *Narodnaia (Malenkaia) Gazetta*. Però era *Narodnaia Gazetta* l'òrgan guia de la burgesia contrarevolucionària? No, només era l'òrgan clandestí d'aqueixos porcs de les Centúries Negres. El rol exercit per *Pravda* per a la classe obrera revolucionària era exercit entre la burgesia imperialista pel periòdic *Rietx*; ¿però no està clar que només pensar en tancar el *Riech* fa que aquests galants dignataris del poder tremolen de terror? El comitè central del Partit Cadet és sens dubte (encara als ulls dels socialistes-revolucionaris i els menxevics) el quarter de la contrarevolució burgesa. No obstant això, els representants d'aquests quaters segueixen en la seua oficina, mentre que els representants reconeguts de la direcció proletària estan fora de la llei. Açò és el que mostra la lluita en els dos fronts dels socialistes-revolucionaris i menxevics en l'actualitat.

Però tornem per un minut a la vaga de Moscou. *Rabotxaia Gazetta*, l'òrgan més llastimós, que intenta reconciliar Marx amb Avksentiev, publica la seua diatriba usual contra els vaguistes, que estan destruint el poder de la “democràcia revolucionària”. Ací trobem “traïció”, “la punyalada a traïció” i “anarquia”. Però sabem ja que el suprem poder destruït pel proletariat de Moscou és el poder de la democràcia revolucionària menys el proletariat organitzat, o siga, el poder de la petita burgesia. Així, *Rabotxaia (!) Gazetta* considera criminals als obrers per refusar-se a subordinar la seua pròpia lluita de

classes en totes les seues manifestacions als desitjos de la secció no proletària del Soviet de Moscou. La supremacia de la petita burgesia sobre el proletariat és elevada a principi suprem dels socialdemòcrates. Per tal d'assolir una coalició amb la burgesia imperialista, Tseretelli i el seu partit estan preparats a fer concessions i humiliacions monstruoses; no obstant això, la coalició del proletariat amb la petita burgesia es redueix per a ells al simple rebuig per part del proletariat a la seua independència de classe. En altres paraules: els líders de les classes mitjanes baixes demanen dels obrers la mateixa actitud envers la petita burgesia que ells mateixos tenen envers els representants del capital.

La política independent de la classe obrera, és de fet oposar-se a l'imperialisme amb el seu internacionalisme (és a dir, l'“anarquia” hostil a les classes riques al llarg de tot el món), independentment de la forma d'organització estatal darrere de la qual s'amaguen els interessos del capital. Al mateix temps, Avksentiev, la saviesa del qual no impressionà ningú en la Conferència de Moscou és, no obstant això, considerat prou intel·ligent com per a destrossar la premsa obrera i empresonar els bolxevics per mitjà d'un “procediment extrajudicial”. Al mateix temps, Kerenski exercita la seua bota de ferro sobre els partits del proletariat (darrere d'ells coixegen els Tseretelli, Txeidse, Dan, mentre arruixen amb l'aigua sagrada del menxevisme la repressió de dictadors descontrolats i divulguen les repugnants calúmnies sobre que el proletariat organitzat està sembrant l'anarquia al país i al front). Però la retribució política no triga en arribar. Alhora que Tseretelli, a qui els cortesans menxevics anomenaren la consciència de la revolució, es disculpa humilment a Moscou en nom de la democràcia, la que (diu ell) per la seua joventut i inexperiència s'ha embarcat massa tard en una campanya de destrucció contra els bolxevics; alhora que Tseretelli recull l'aplaudiment dels enemics més declarats del poble en Petrograd; fins i tot els obrers menxevics estan eliminant Tseretelli de la seua llista de candidats a la Duma de la ciutat.

La retribució no triga en arribar. Detingut, perseguit, difamat, el nostre partit mai ha crescut tan ràpidament com últimament. I aquest procés no trigarà en estendre's de la capital a les províncies, de les ciutats al país i l'exèrcit. Els camperols poden veure i escoltar que són les mateixes autoritats, per les mateixes raons, les que estan aixafant els comitès camperols i estan perseguint els bolxevics. Els soldats poden observar la salvatge cridòria dirigida als bolxevics i, al mateix temps, sentir el llaç contrarevolucionari esdevenint més estret al voltant dels seus colls. Totes les masses treballadores del país aprendran de les seues noves experiències a unir els seus destins al destí del nostre partit. Sense deixar un minut d'ésser l'organització de classe del proletariat, sinó, per contra, complint totalment aquest rol, només ara, el nostre partit es convertirà davall el foc de la repressió en vertader dirigent, en el suport i l'esperança de totes les masses oprimides, destrossades, decebudes i perseguides.